

ство на благитѣ надѣжди, кои има да чека милата на татковина отъ науколюбнитѣ чувства, кои никнаты у крехкото имъ сърце има совръстно да растатъ и да са изліятъ врьсъ жедната за наука Българска юность. Народното овдѣшно училище, припознаващемъ важността на подарката, написало е подарителитѣ на плочитѣ училищны, като първы благодѣтели и благодаримы имъ во името на цѣль македонскый българскый родъ, молющемся Всѣвышнему дано станатъ примѣръ, шото всытѣ вообще народны училища ся удостоятъ да ся хвалатъ со ниписаніето въ училищнитѣ имъ благодѣяніевы книги на многомина Владиміровцы и Страшиміровцы.

Примѣте Г-не увѣреніето на дълбокото ни до Васъ уваженіе со което са подписуваме.

Приврѣмenna управителка на народното българско училище

Славка Дингова

Надзирателитѣ { К. Даржиловичъ
Вело Негревичъ изъ Деберъ
Нікола К. Пауновик.

1867 г.

№ 190.

С ъ р ъ.

Въ една дописка отъ Сѣръ, печатана въ в. Македонія, брой 36 отъ 1867 г., се тжжатъ отъ погърчениитѣ българи въ Сѣрско, Драмско, Солунско. Ето нѣколко извадки:

„Наистина, во таа страна сичкы скоро калугери сж отъ Болгарско происхождение, сирѣчь по сички монастири що ги има по Солунски, Серезски и Драмския санджакъ, но, на жалость, мощно сж рѣтки кои имать чувство Болгарско, но повеке сж такива които би, да е кабилъ сичкио Болгарски народъ въ една капка вода попили! не вѣрувамъ да и прави Гърци повеке мразатъ Болгарски родъ колко що всеки день отъ калугери Болгари по тукашни монастири!... А това сичко е направилъ нашъ вѣченъ и непримирими неприятель, сиречъ свирепо елинско племѣ! — да ли ке Български народъ целъ пакъ получить стара своя самосвѣсть и уважавати самъ себе си, какъ що е било во старо время? Това самъ Господъ знае! —“